

ЦАРЕГРАДСКИ ВЪСТНИКЪ.

Годишна цена:

100 гр. за въ Цариградъ, — 160 гр. за по поща.

Подписва-та почива въ началото на всякъ мѣсяць и
са прѣма у Типографіа за на Вѣстника въ Болгарскій
Метохъ на Фенеръ, и у истоми те вощь отписвателн.

№ 92

ИЗДАВА СЕ ВСЕКА СЕБЕДА.

Въставляніа по грошъ за реда. Обыкновенна-те
средни обявленіа отъ 150 до 200 парчета печатъ
татъ за 150 гроша, а паръ-те нощь нощь
са брощъ; ако книга те нощь печатана, тѣ паръ
издаде са крошъ.

БОЛГАРСКА ПИСМЕНОСТЪ.

Не е право хладнокровіе

Да показуваме верху

Наше Славено-Болгарство.

Цариградскій Вѣстникъ година V. число 82 пише отъ Ибрама 1852 Апр. 4. Что стуществувате Болгарски Книгоци? — камо ви обща граматика? — камо ви Словарь то естѣ Рѣчникъ? та да есте похвалым отъ другія Славяне. — Кто отвѣтъ. Мы Болгары имаме преполна и высокодостойна Слава, отъ другия Славяне; и достойни са да отдавалтъ верху насъ честь, понеже сме ги дарувале писменность. — Мы Болгары имающе си кореньобытенъ и изобиленъ языкъ, това е наша граматика, това е нашъ словарь. — Всекой кой дерзаетъ да осуждава наше Болгарство, той е образъ Момусовъ кой заповѣдува мы чловѣцы очи да имаме на груди, и носъ отъ задн . . . Мы Болгары се удостоихме ли училища и мудри учителя да имаме? насворо и граматика и Словарь ще имаме, и имаме! Напримѣръ: отъ днеска, мѣсто сжмие, осавне осавне освѣтъ свитаніе свѣтлость ще писуваме. — Мѣсто подиръ, послѣ. напономъ, потомъ. Тутакси, абіе. Чиними се да е по акусно, послѣ, потомъ абіе. Мы ако бы гледале по граматическій правна, требува и вынаги, и сетиъ, и сегере, да исключае, кон нигде мѣсто въ Славянствѣ неимать, и никакво производство отъ нихъ не може да буде.

Добро е изъ здраваго разума да се разговараме, и то: за наше языкословіе; Мы Болгары можиме да имаме най добра (файнъ) Грамматика обща, само ако неимаме; защо? (членъ), имз, Мѣстовиѣніе, Глаголь Причастіе, Нарѣчіе, предлогъ, союзъ, и междуметіе, имаме, кон даво не наставяатъ да . . .

най сладкорѣчнѣшаго степена. — "Словарь още немаме! ще имае!!! само мы учителя ако единъ другъ сложны будеме. Грецы, Латини, и други кои имъ друго, що имають полны Словары и Языкословія, пытамъ: единъ ученъ ли ги сочини, и много? — не единъ: но единъ два реча, а други сто реча, трети, петъ хиляди реча, докле скупише неизбримое количество языкословіе, и до днеска все еднакво собирають, и единъ другъ полна благодарность си огиосять. — Мы Болгарскій учитель, още не сме се родиле, за кака се препираме . . . нещеме да се сложиме; Г. Іоаннь Добревь мѣсто да о общи украситель написаній Болгарскомъ, и знаменигъ Сиссателъ Болгарскій, онъ убива всичко языкословіе и писаніе Болгарское — Чиними се ова отъ моя страна само азъ неговоримъ; но и совѣсть негова говори: Пиши и говори, и сочини, кое желя днешный светъ! Г. Андрей Богосевъ такожде и онъ, словомъ иска да убіе пресладное наше Болгарство. Ученъ светъ говори: да не речете, ето азъ тако иснамъ, и мое правописание е подобро, и держи основъ кривакъ (рофитъ); но да речеме, единъ другъ да разудиме и да предъ избереме що е по рофито, това да принаме.

Азъ все еднакво знамъ и мене, и мое Болгарство, и като четимъ въ Болгарскы книги, ми се червять уши и образъ, отъ неправилны наши списанія. Перво азъ писувамъ сумъ въ мой членцы, совѣтъмъ неправилно и т. д. видимъ въ Палаузова такожде; мѣсто той видъ, падежъ именитель. Той видъ. Той челоуѣкъ; въ други Болгарскы книги все е малоправилно. И ако да бы ги спрегвале, наши сочиненія въ художнословіе, никакъвъ падежъ не бы се нашло . . . Напримеръ: "Панпаната, краката раката, челоуѣческой-атъ, единозѣрный-атъ. Госп. Іоаннь Добревь говори: Флаза, фредъ, в дело, іспіта, лібовінці. Даклемъ ова ли е Болгарска писменность? азъ писувахъ: говорейки, ке идамъ, сиіентъ, мыентъ но отъ сега не тако; но молимъ ги поворно всичи, и они да речать: и мы отъ днеска не тако! тогай въ мнѣ колку радость ще буде! колко напредіе, и трудъ неописанъ.

Молимъ васъ сладчайшіи Болгаре, да не речувамъ упорно: „До гдѣ не се сложать вси азъ не се оставамъ отъ мое мнѣніе.“ Така мысла е земля пуста непреходна, и безводна! мы да речеме що е добъ, по това да слѣдуваме.

Наки говори истое число: „Наше словеснійщій пишать и списувать, понятиемъ какъ пишать и списувать по нѣмъговоримый, а като земе другъ нѣкой Болгаринъ да имъ прочете списаніе, (ман) по добръ разбира чужды, отъ колко тихое новобезправилно чтение.“ — Азъ говоримъ да не рече пишать; но пишеме вси. Защо ако онъ познава наши новонеправилны списанія, нека онъ напредъ покаже путь на правилнаго Болгарства, нека пише правила и основы, и съ добра мысла вси купно ще слѣдуваме по него. — Азъ бы му рекохъ: перво да покаже правила свои, послѣ учителіе да осужди; а и тогай да не ги осужди, но да ги призове да му видать неговыя правила. — Онъ говори, како ракъ на малаго рака; Сыне! слѣдуй и ступай напредъ а не назадъ. Кога не видель како се ходи напредъ, како може да ходи? — Мы сме говорили и на друго мѣсто, ако непишеме неправилно, правилно никогда нещемъ писати; ако негрѣшиме, никогда нещемъ се исправити. И всекой нека си явля свои мысли и мнѣнія своя реалность и дѣятельность, всякъ на пробный камень нека се бие и труди.

Оаде авно е щомъ вси Болгарскій Сиссатели желать да изостаиме атъ, та, то, напунктъ, тутакси, подиръ, вынаги, сетне, сегере, а, ю. Повеже ови незнайны терніе въ несложѣ ставили Болгарская писменность и изгубувать надежей. За неже како азъ що разбирамъ че между особа и свойство иска и

глаголъ спомогателенъ, тако и другъ разбираче иска рѣдителенъ надежъ на, Дативидъ къ при, каиъ, Винителенъ равенъ Родителнаго. Творителенъ съ, съсь. Сказателенъ о, при, попусти членове како терня засадены атъ, та, то, а, къ. Неостанятъ нигде падеши да приклонять глава. Много тегоба верху Болгарская писменность! се забоделе како волци (бодляцы) въ среда въ прекраснаго Болгарства; едни ни водать волци наши, а кои се тѣя? атъ, кое намыслило да ни искрши (строши) зубы наши. Та! то! некатъ гавныя (очныя) зуби да ни ги заковалтъ твердо. — На ощо прилагаме съ оаѣя терня? на скупщина Вавилонская. Друго нищо отъ насъ не се слуша, отъ семъ: та! та! то! то! — атъ! атъ! хъ! хъ! кривай вилицы, мести зубы, верти рылки и чуралци, исплазуй языкъ како волове, отворай усты како солове. Не добръ нашъ поступионъ! не вкусно писменности! каковъ е той столъ що го зидаме? само иде звукъ и ехотъ отъ щаката! щуката! раката, краката и проч.

Говори отъ Ибраила: неможеме да се разумеваме що пишеме, "Не неможеме! току пишеме да разумеваме. Мы кога разумеваме, Немачки, Латински, Францески, Гречески и т. д. Та како на наши Болгары пишеть разумети що пишеть и говоритъ? Турцы кажатъ боишь! кое се говори праздно говоренѣ. Говори отъ Ибраила: имаме само десеть учителей, и то тебе десеть Грамматики. "И това не е тако: Мы кога пишеть се сложити, да избираме що е най потребно, отъ всякаго учителя, тогай ще буде отъ много учителя една обща Грамматика. — Мы ако си явиме вси наши мѣкнѣя совреме, то и съсь времешемъ се исправити. Но всекой некали да се показува первый, и по вкусный въ писменности; мы неможеме тако добри да будеме. Егъ азъ всегда како совсемъ Болгаринъ отъ некренаго сердца, все бездапрестанамъ се молимъ на вси свѣтатели да рече: айде да се не потаме въ Лавиринтъ! айде да не следуваме следъ крыля и пера и кароан!

У С К О П ѣ, 24 Май 1852.

Йорданъ Х. Константиновъ.